

POSTANOWIENIE

Dnia 19 czerwca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Strzelczyk

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa A. W.

przeciwko (...) Tygodnikowi Regionalnemu Spółce z o.o. w Z.

o zapłatę i ustalenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 czerwca 2008 r.,

zażalenia powódki na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 3 kwietnia 2008 r., sygn.

akt I ACa (...),

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2008 r. odrzucił zażalenie na postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej, sporządzone i wniesione przez pełnomocnika zawodowego powódki, stwierdzając, że zażalenie nie zawiera wniosku o zmianę lub uchylenie zaskarżonego postanowienia (art. 370¹ w zw. z art. 397 § 2 i art. 394 § 3 k.p.c.).

Rozpoznając zażalenie zawierające zarzut naruszenia art. 394¹ § 3 k.p.c. przez jego niezastosowanie oraz art. 370¹ § 1 k.p.c. przez jego zastosowanie oraz wniosek o uchylenie zaskarżonego postanowienia, Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego kwestia odpowiedniego stosowania w postępowaniu zażaleniowym przepisu art. 370¹ k.p.c., nie jest jednolicie rozstrzygana. W postanowieniu z dnia 10 listopada 2005 r., III CZ 86/05 (niepubl.) Sąd Najwyższy

stwierdził, że skoro odesłanie z art. 397 § 2 k.p.c. o odpowiednim stosowaniu przepisów dotyczących postępowania apelacyjnego odnosi się do „postępowania zażaleniowego”, nie można rozciągać go na wymagania formalne dotyczące konstrukcji samego zażalenia ani na skutki uchybienia tym wymaganiom, natomiast w uchwale z dnia 22 lutego 2006 r., III CZP 6/06 (OSNC 2007, nr 1, poz. 5), do której zgłoszone zostały zastrzeżenia (glosa opubl. w Palestrze 2007, nr 3-4, s. 312) Sąd Najwyższy uznał, że zażalenie sporządzone przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego, niezawierające wskazania zaskarżonego postanowienia, wniosku o jego zmianę lub uchylenie albo uzasadnienia (art. 394 § 3 k.p.c.), podlega odrzuceniu bez wezwania do usunięcia tych braków (art. 370¹ k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.).

Rozważanie, który z poglądów zaprezentowanych w powołanych orzeczeniach oraz wypowiedzi w doktrynie zasługuje na akceptację, stało się bezprzedmiotowe po ogłoszeniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 maja 2008 r., P 18/07, stwierdzającego, że art. 370¹ k.p.c. jest niezgodny z art. 45 ust. 1 oraz art. 78 Konstytucji. Wyeliminowanie z systemu obowiązującego prawa normy szczególnej, wyrażonej w art. 370¹ k.p.c. powoduje powrót do uregulowania o charakterze ogólnym, zawartym w art. 130 § 1 k.p.c.

Z przytoczonych względów należało orzec, jak w sentencji (art. 398¹⁵ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).